

ZPRAVODAJ ŠRÁMKOVY SOBOTKY

S r p e n 1 9 6 6

Roč.III. - čís.8

Ludmila Eichlerová

S t á ř í

Kolikrát, kolikrát ještě
uvidím jabloně kvést,
kytice růžové, vonné,
vroubíci okraje cest?

Kolikrát, kolikrát ještě
jaro mně pocuchá vlas,
za šera jitřního v sadě
uslyším kukačky hlas?

Kolikrát, kolikrát ještě?
V myšlenkách plaše se ptáš -
bystřinou odplyne život,
odkladu - neusmlouváš.

Š r á m k o v a S o b o t k a , v ý t k y a p ř i p o m í n k y

Sdělovali nám je, v dobré snaze prospět věci, přátelé a účastníci X. Šrámkovy Sobotky. Zaslechli jsme je také tak trochu z druhé ruky, některé se objevily i v tisku. Jsme za ně vděční, i když jich dost bylo proneseno nebo napsáno na základě malé informovanosti. Pokusíme se k nim tedy podat vysvětlení.

Především datum Šrámkovy Sobotky. První prázdninový týden vyhovuje učitelům na exkurzní vzdělávací základně a to je opravdu základna Šrámkových Sobotek. Vyhovuje i mladým recitátorům, kteří sem jezdí na poetické odpoledne, než se rozjedou na prázdniny. Vyhovuje i místním občanům a škole, kde je většina účastníků ubytována, i ostatním ubytovněm.

Nestydíme se za to, že Šrámkovy Sobotky jsou záležitostí především učitelkou. Nejde tu o žádné "doškolení" učitelů. Na Šrámkově Sobotce se nehovoří o osnovách, nařízeních, učebních plánech. Učitelům českého jazyka a literatury se tu dostává dostatek toho, co nejvíc potřebují: volného, bezprostředního styku s prostředím neškolským, s literárními vědci, s umělci a uměním různých oborů, s mládeží mimo školu. Proto je tu někdy společnost pestrá a pořadatelé se budou snažit, aby byla ještě pestřejší.

Souběžně s programem učitelů běží v prvních dnech Šrámkovy Sobotky i seminář mladých recitátorů Východočeského kraje. Jeden pořad neruší druhý, vzájemně se doplňují, někdy i stýkají, zas k prospěchu učitelů. Recitátoři jsou totiž vedeni umělci, odborníky a učitelé mají možnost porovnávat jejich způsob práce se svým a čerpat poučení.

Základním tématem Šrámkovy Sobotky je poezie a kultura řeči. V tisku

se ustálil pro Šrámkovu Sobotku termín "letní setkání milovníků poezie". A je to tak správné. Milovníci poezie mají a dlouho ještě budou mít o čem uvažovat a z čeho těžit. Ohraničovat, zúžovat tematiku našeho festivalu nelze. Neboť nám jde opravdu především o auditorium, jak dobře poznamenal kdosi z kritiků. Jde především o to, aby tohoto auditoria bylo co nejvíc, aby Šrámkova Sobotka vychovávala co nejvíc milovníků poezie. Problém auditoria letních festivalů - v době cestování a širokých možností rekreačních - je velmi palčivý. Ale v případě Sobotky by se jistě nevyřešil zúžováním a úzkým vyhranováním koncepce. I domácí obecenstvo si žádá tematickou šíři a pestrost.

Někteří kritikové stále srovnávají Šrámkovu Sobotku se soutěžními podniky celostátními, jako je např. Wolkerův Prostějov, Šrámkův Písek (letos mezikrajová přehlídka aj. Šrámkova Sobotka, i když má dnes dost přátel a příznivců v celém státě, je podnik místní. Pořadatelem je místní Osvětová beseda a MNV, není dotována celostátními institucemi ani jimi řízena. Má to své výhody i nevýhody, také ekonomické. I proto je výhodná širší koncepce s možností získat více zájemců. Této potřebě je podřízena i formulace témat Šrámkových Sobotek. Někdy musí být i trochu reklamní. Letošní téma "A přece klasikové" nechtělo být a také nebylo žádnou opozicí proti současnosti, nebylo přihláškou k staromilství. Ale bylo výzvou k zamyšlení nad starými autory, nad hodnotami národní kultury.

Byly pochybnosti nad smyslem literární soutěže Šrámkovy Sobotky, byly výtky, že soutěžní porota byla příliš shovívavá (jindy že příliš přísná). Odměnění autoři nemají prý možnosti publikační. Ani tuto otázku nebudeme zde rozebírat, více o tom již psal Předvoj 5. a 12. srpna 1966.

A nakonec ještě odpověď na dotaz, na který prý v Sobotce nikdo neuměl odpovědět: proč se v Miletíně říká Erbenovi básník a Šrámkovi v Sobotce Mistr. Frána Šrámek zemřel v roce 1952. V Sobotce je ještě dost jeho pamětníků a přátel. Oslovovali ho Mistře, někteří mu říkali i "pane spisovateli". A tak se říká v Sobotce dodnes. Erben zemřel r. 1870. Ti, kdo mu říkali "vašnosti", už dávno nežijí. Proto je v Miletíně Erben Erben nebo básník. Za čas bude v Sobotce Šrámek také "jen" Šrámek nebo "jen" básník. M.H.

J i ž d e s á t á E V Z

Letos se konala již desátá Exkurzní vzdělávací základna v Sobotce. Kolik přátel za těch deset let získala našemu městu? S letošními 70 účastníky to znamená již 445 návštěvníků, s malířskými běhy na 600 přátel Sobotky z celé republiky i ze sousedních států.

Existence základny je těsně spjata se Šrámkovou Sobotkou. Zahledíme-li se na uplynulých deset let, vidíme, jak význam a obliba obou rok od roku vzrůstají. Vždyť letošní EVZ měla dvojnásobný počet účastníků než první. Byli mezi nimi i "staří borci", kteří se každoročně vracejí do Sobotky a nedovedou si ani jinak představit začátek července. Co je k nám ze všech krajů republiky táhne? Především bohatý a hodnotný kulturní program, kterým se sobotecká EVZ liší od ostatních, zaměřených převážně jen na turistiku. Dále krásná krajina, pěkné a čisté ubytování, dobrá kuchyně atd. Co slyšíme chvály a poděkování od návštěvníků! Těší nás, že hosté velmi pěkně hovoří o milých lidech v Sobotce, o jejich přátelském chování, o ochotě, se kterou se všude setkávají, ať je to ve správkárně obuvi u J. Najmana, u našich lékařů, v obchodech atd.

Jsmo tomu opravdu rádi, protože známe jádro našich Sobotáků a věříme v jejich dobré srdce. Jen ještě maličkost na adresu nás všech: zajistit příští rok lepší čistotu města, více úsměvnosti oknům, zvýšenou návštěvnost na kulturních akcích a radostnou mysl!

DBK

Milí přátelé,

scházíme se na zápraží Šolcova statku. Toto stavení, vyzdvižené za Josefa Šolce před 155 lety, roku 1811, bylo uchvááno nejen jako památka lidové architektury, ale i jako symbol sobotecké kulturní tradice.

Rád bych ukázal, jak tato tradice vznikala, rozvíjela se, a jak se udržuje, a proto mi nemějte za zlé, uveďu-li dnešní vystoupení, v němž hlavní slovo mají mladí, některými vzpomínkami ze své mladosti. Ono to tak nějak patří do tohoto prostředí, kde kdysi také žilo vyprávění a vzpomínání, když se Šolcovi shromáždili pod starým kaštanem.

Jako malý chlapec jsem chodíval kolem Šolcova statku se stísněným pocitem. Byl jsem pod dojmem toho, co nám vyprávěl náš tatínek, který dobře pamatoval básníka Šolce (bylo mu 17 let, když Václav Šolc zemřel) a který byl pro nás živou kronikou.

Vypravoval, jaký to byl grunt ten Šolcův statek za Josefa Šolce, jehož jméno je dodnes ve štítu tohoto stavení. Jeho polnosti sahaly v jednom lánu až ke Spyšové. Ale jeho nástupce neprovázelo požehnání. Jednak byli Šolcové spíše rozdávatí než skrbliční, jednak tu byla čas-
tým hostem smrt - nevolaná i přivolaná. A tak se stalo, že na starém gruntě, časem rozděleném, s koncem století skončilo i panování Šolcova rodu. Ale nejvíce mě poutalo vypravování o básníku vzešlém z tohoto rodu. Dojímalo mě, jak Václav ztratil otce jako žák třetí třídy jičínského gymnasia, jak potom žil s maminkou, nebo jak se u Šolců říkalo, s mamičkou, na vejměnkou v původním Šolcově stavení; jak jako starší student hrával divadlo, přednášel a recitoval; jak se prý u něho střídaly chvíle bujnosti s chvílemi nemluvné zadumanosti; jak za studií v Praze na filosofii neklidná šolcovská krev ho zbavovala vytrvalosti; jak potom, když otcovský podíl byl vyčerpán, hrával s kočovnými společnostmi a jak v největší bídě, když neměl ani co na sebe, se vracel, unavený a mdlý, na vejměnek k mamičce.

Tehdy už měl v literatuře jisté jméno, jeho básně se objevovaly v časopisech, ale ani tyto úspěchy, ani vydání souboru básní Prvosenky z r. 1868 Šolce nevzpružily k soustavné práci, ke studiu. V těch dobách ho náš tatínek vídal, jak sedá na mezích a v úvozech ke Spyšové, bos, plachý, nemluvný. Snad přemýšlel o svém osudu, snad vzpomínal na svou lásku k něžné Františce Pluhařové, které věnoval cyklus Písní o bledé dívce, snad si i tehdy snoval nové literární plány. Ale neuskutečnil z nich už nic. Prudký zápal plic zdolal třiatřicetiletého Šolce a 14. července 1871 - právě před 95 lety - zemřel v mamčině náručí. Pohřeb měl slavný, vzpomínal tatínek, to bylo věnců a kytic, ale to už bylo pozdě, to už mladému člověku ta sláva nepomohla.

Nebylo tedy divu, že jsem chodíval okolo Šolcova stavení se srdcem stísněným, že Šolcův hrob přitahoval něčím zvláštním a že jsem s nes-

mírnou úctou zdravíval ušlechtilou, laskavou Františku Pluhařovou, která se nikdy nevdala a za mého dětství žila na děkanství.

Postava Václava Šolce mne ovšem znepokojovala čím dál více.

Jako malý student jsem si koupil Prvosenky a skoro s posvátnou úctou jsem se pokoušel vyčíst z této útlé knížky to, co jsem o jejím autoru slýchal, i to, co jsem si o něm v své obraznosti vytvořil. Pamatuji se dodnes, jaké rozechvění jsem pociťoval, když jsem četl Dědovy vrásky, jak básně vlastenecké a slovanské zúrodnily mé vlastenectví, jak mě dojímaly Písně v bouři, jak mě okouzlovaly umělé formy sonetů a ghazelů, i když jsem jim sotva rozuměl, a jak se mi za milostnými verši zjevovala bledá tvář Františky Pluhařové. To jsem byl v kvartě gymnasia. Tenkrát jsme dostali za domácí kompozicí z češtiny "O Dušičkách na hřbitově". To bylo téma, které mi dalo možnost uplatnit to, co jsem o Šolcovi věděl a k němu cítil. Úloha se mi podařila tak, že jsem dostal jedničku a získal si trvalou přízeň našeho profesora češtiny. To bylo první štěstí, které mě potkalo skrze Václava Šolce. Od té doby jsem byl Václavu Šolcovi vděčný a zvláštní citový vztah k němu ještě zesílil.

Poměr k nešťastnému studentu Šolcovi, jehož talent tak slibně zazářil a tak předčasně zhasl, si ovšem vytvořili i jiní studenti mé doby i starší studentské generace. Ty se hlásily k Šolcovi, aby odčinily nepochopení, ba i pohrdání a úsměšky, jimiž "zběhlý student" trpěl od svých sourodáků; studenti se zasloužili o to, že Šolcův hrob byl pokryt kamennou deskou, a roku 1880, devět let po básnickové smrti, uctili jeho památku vznosným pomníkem s krásným reliéfem Šolcovy hlavy.

Ve stopách těchto studentů šlo i poválečné pokolení: roku 1921, při výročí básnickovy smrti, uspořádalo tehdejší Sdružení studujících soboteckých velikou slavnost, kterou se znovu přihlásili manifestačně ke jménu Václava Šolce. Bylo to do značné míry z jejich popudu, že se postava a dílo Šolcovo staly opět předmětem bádání, že bylo určeno Šolcovo místo v dějinách české literatury, a to blízko Jana Nerudy, Svatopluka Čecha i Jaroslava Vrchlického. A nejen to: studentské sdružení přizvalo k účasti Fránu Šrámka, jehož hra Léto byla na programu slavnosti. A to bylo druhé štěstí, které nás potkalo skrze Václava Šolce: Šrámek přijal pozvání s velikou ochotou, neboť - jak se přiznal - i jemu postava Václava Šolce byla už dávno blízká a drahá. Šrámek nejen osobně režíroval svou hru, ale napsal k této příležitosti i slavnou odu Básníkův hrob, která je nejvýstižnějším obrazem Václava Šolce a projevem úcty a vděčnosti nešťastnému pěvci. A ještě dále: Citový vztah mladých k Václavu Šolcovi způsobil, že Šrámek změnil své dotavadní sobotecké samotaření za čilý a přátelský styk s mládeží a také se od té doby stále více sblížoval se zdejšími lidmi a s krajem. Můžeme směle říci, že nebyť Václava Šolce nebylo by ani mnohých Šrámkových veršů, které zase mladší generaci zasvěcují do kouzla našeho kraje a všechny ty, kdo neztratili smysl pro krásu a v nichž nevyhasl cit, spínají ve vědomí, že domov je něco více, než místo, kde jsme se narodili a kde jsme prožili svá mladá léta. To, co jsem tu pověděl, je totiž neobyčejným dokladem toho, jak vzniká kulturní tradice, ten vyšší vztah, který svazuje současníky s minulostí a který má snahu přejít jako živý odkaz do budoucnosti. Uvědomme si tuto souvislost: Václav Šolc - spolu s Jerábkem, Turnovským a dalšími - je shrnutím odkazu národního obrození a článkem prvního rozmachu naší moderní literatury. Šolcův odkaz pak přejímá generace mladší, která jej rozvíjí a rozšiřuje zejména v díle Šrámkově; Šrámkův odkaz opatruje další pokolení a to jej zase odevzdává svým nástupcům, kteří se dnes hlásí k slovu. A to je krásné, toto vědomí duchovního proudění, neustálého rozrůstání toho, co ušlechtilého zaslili naši otcové a praotcové. Věřím, že ti mladí, kteří se dnes ujímají tohoto dědictví, poneseou v sobě něco, co dá jejich životu hlubší náplň, že v nich zůstane - byť jen v koutku srdce - něco z toho, co jim sdělují slova a osudy básníků: že budou chápat k osudu druhých, že budou vnímaví pro velikost i tragiku lidského rodu, že si budou vážit mateř-

ské řeči, že si vytvoří aktivní, nikoliv jen trpný, neboli jak se dnes říká, konzumentský poměr k věcem umění, že je neopustí cit pro krásu přírody a pro rodný kraj.

Taková je naše dobrá tradice sobotecká, takový je pro nás a hlavně pro vás mladé odkaz Václava Šolce, jehož píseň je "barvou tohoto kraje". Je to píseň čistá, plnozvuká a zní v souladu s písněmi, které vyznačují ostatní kraje naší vlasti: kraj Boženy Němcové, Jiráskův, Sovův, Bezručův atd. Všechny tyto tradice, tyto písně, tvoří mohutnou symfonii národní kultury jako vyváženého a věky posvěceného celku. Snad by se dalo říci, že i tyto regionální tradice jsou důležitou hodnotou mezi těmi, o nichž mluvil prof. Vodička, neboť od nich vede cesta k citlivějšímu, plnějšímu vnímání umění a prožívání krásy.

A konečně: dnes už začínají lidé přicházet na to, že všechny vymoženosti techniky, všechny svody hmotného blahobytu nestačí k tomu, aby člověk žil jako člověk - základem lepšího života je a bude jen život bohatší kulturou, okrášlený uměním a poezií, které jediné pomohou zjemnit a zvroutnit lidské vztahy ve světě přeplněném technikou, a ochránit člověka před citovou chudobou, duševní pasivitou a leckdy pocitem prázdnoty a bezvýznamnosti lidského života.

Přál bych vám, mladí přátelé, abyste kolem Šolcova statku nechodili s pocitem stísněnosti, ale s krásnou vzpomínkou na toto vaše první setkání s Václavem Šolcem. A to by bylo třetí štěstí, které by nás potkalo skrze Václava Šolce.

Vám pak, naši milí hosté, děkuji za to, že jste přišli, abyste vyslechli část první věty naší písně sobotecké.

(Projev prof. Václava Hejna, kterým uvedl vystoupení Recitačního studia Šrámkova domu 5.VII.1966)

Pozoruhodný ohlas návštěvy v Sobotce.

Loňského kurzu výtvarníků v Sobotce se zúčastnili také výtvarníci z NDR, mezi nimiž byl i správce musea v Bergburgu O.Träger. Ze svého letošního pobytu v Praze poslal 4.srpna do Šrámkova domu obšírný dopis, v němž vzpomíná na Sobotku a píše:

Mé vzpomínky jsou tak trvalé, že cítím nutnost sdělit vám to. Procházel jsem vaším hřbitovem, poslouchal jsem večer ve vašem Šrámkově památníku přednes Šrámkových básní. Od té doby vždy, kdykoliv slyším řeč vaší země, pociťuji vědoměji básnickou a melodickou krásu vašeho jazyka. Patřím ke generaci, která v mládí zažila tu tak nešťastnou válku a která z ní vyšla s plnou nadějí na přátelské soužití národů. Hodili jsme přes palubu předsudky našich otců a stydíme se za to, co ve svém poblouznění způsobili vašemu i jiným národům. Mnozí z mé generace pociťují vinu, která nás tíží, a trpíme jí. Tím hlouběji se nás musí dotýkatí takové zážitky, jaké jste nám připravili v Sobotce. Hroby padlých někdejších odpůrců z r.1866 na vašem hřbitově mohou tu být symbolem.

Mnozí z nás pociťují, že jen láska může překopatí vše, co se kdysi zdálo nesmiřitelné... Buďte ujištěni, že kdykoliv doma nebo zde slyším vaši řeč, kdykoliv mám služebně co činit s vašimi krajany, vzpomenu si vždy na zážitky ze Sobotky a na vašeho básníka Šrámka.

Otto Träger

1866

Rok 1866 v Markvarticích

Nejvíce zpráv o průběhu války v roce 1866 v Markvarticích je zaznamenáno ve farní kronice, založené děkanem Vetešníkem. Tehdy jí psal administrátor Jan Rutta. Z obsáhlého zápisu vyjímám alespoň několik řádků o průběhu války na Kostecku a v naší vesnici.

"Dne 29.června na den sv.Petra a Pavla táhli Prusové od Žehrova na Kost, kde jedna brigáda rakouská je v lese střelbou přivítala... Hospodářský ředitel panství Albert Knallmaier a jeho rodina, sládek Josef Nitsche s rodinou, svobodný myslivec Alois Sikeš s domácími dali se se svým movitým jměním na útěk, zanechavše příbytky: zámek, pivovár a myslivárnu téměř pusté, které od valících se prusů vydrancovány byly... Po obědě asi o třech hodinách přijeli první červení husaři, jeden na před, dva za ním, s obnaženými šavli do Sobotky na zvědy. Prohlídše co střela ulice a náměstí, vrátili se k hřbitovu, pod kterým hlavní armáda stála. Dali výstřelem známení, že nehrozí nebezpečnost, aby za nimi do města táhli. Zároveň táhlo jedno oddělení vojenské v kosteckém lese ke Kamenici a Střehomí, přes Vosek k Sobotce, a od Hradiště přes Kněžmost, Hoření Bousov k Dolenímu Bousovu, kde saský král se svým dvorem přenocoval a v pátek ráno přes Markvartice okolo 8 1/2 hodin k Batínu k Podrádí do Jičína ujížděl." Tuto událost potvrzuje i Dr.Otakar Hurych v knižičce Dědečkově a babičky /Praha 1934/. Píše: "Markvatský dědeček vypravoval také rád o válce s Prusy...Saský král se svým vojskem byl tehdy na návsi v Markvarticích a vojsko sbíralo po obci koně, takže musili rolníci koně schovávat, aby jim je Sasové nepobrali... Saský král bytoval na dědečkově statku, kde se mu líbil velký dvůr".

Vratme se k farní pamětnici. Příjezd Prusů popisuje administrátor Rutta takto: "V sobotu ráno ukázali se první Prusové v Markvarticích, kteří po obdržení requisice vojenské - chleba, nápivku a obroku - dále k Libáni a Batínu táhli. Odpoledne přihrnuly se jiné nové vojenské tlupy s děly... Tu přenovovavše a obědvavše...topili ohně, vařili a pekli co komu vzali... V neděli odpoledne tertiž prvního července opustili nadobro Prusové Markvartice pobravše Židovi Kleinovi kořalku, kávu, cukr, chléb atd, občanům zásoby potravin, obrok konům, seno a oves, chytali husy a slepice, pobrali dříví k pálení. Vejce co obzvláštní lahůdku syrové pili, též syrové mléko. Odtáhli nadobro k Libáni a k Batínu. Obyvatelé zůstali s prázdnými rukama a spižárnama, panny a mužové uprchlí navraceli se domů... Na markvatické posvícení dne 2.září táhli Prusové zpět přes Markvartice ke Kostí a k Liberci, které zpáteční tažení asi do 18.září trvalo. Jaká radost, když poslední Prus Sobotku opustil a žádného modrého vozu na náměstí k spatření nebylo." To je tedy jen několik nejzajímavějších vět z farní kroniky, kde je válce věnováno celkem 15 stran.

Zápis v obecní kronice není obsáhlý, je psán později, ale i ten je zajímavý: "30.června táhli /Prusové/ skrze obec. Utábořili se za Humny, na lukách u kamenného kříže. Vařili na zahradách a dvorech. Byli zde ještě druhý den a noc a táhli odsud k Libáni. Vypravuje se, že starý Král vedl je ke Skuřině, kde v úvozu mezi skalami uvázli s dělostřelctvem. Krále chtěli utlouct domnívajíce se, že je tam schválně zavedl, on ale pod záminkou, že přivede ze Skuřiny lomaře, utekl do Pekel a víc se neukázal. Obec musela dodat mnoho příprzeží."

Jindřich Slavík

Pražské divadlo St.K.Neumanna v Libni uvede v podzimní sezóně divadelní hru Fráni Šrámka "Zvony".

V z p o m í n k a   n a   r o k   1 8 6 6

Asi v roce 1870, v době velkých táborů lidu, konali sobotečtí Sokolové výlet do Železnice. Byl mezi nimi někdejší kovář z Oseka Macoun a hostinský Macoun ze Sobotky. Ani jeden sokolský výlet nevynechal jeden sobotecký slepý občan, jehož jméno už neznám. Jak oba Macounové vypravovali, před Jičínem na mýtě byli výletníci zastaveni a nechtěli je pustit dál. Nastalo vyjednávání, do něhož zasáhl i jičínský hejtman. Tu se z výletníků protlačil kupředu onen slepý, sáhl si na závoru, ohmatal ji prsty a v nastalém tichu pomalu pronesl: "Lidičky, tohle byste nám neměli dělat, vždyť my vám neublížíme, my jsme Sokolové ze Sobotky. Tohle jste měli udělat, když přišli Prajzové v šestašedesátém"

(podle vyprávění p.Frant.Horáčka ze Sobotky zaznamenal Dr.A.Kafka. Podobně vzpomíná i Frant.Peča ve Věstníku soboteckém 1927, str.151.)

Miroslav Hataš

V Á L K A   R O K U   1 8 6 6 .

(pokračování)

Úvodem další kapitoly si ještě musíme zrekapitulovat přehled sil Pruska. Prusové vyslali do Čech proti Rakousku následující bojové síly:

226 praporů gardové a řadové pěchoty	-	227.564 mužů
206 eskadron gardové a řadové jízdy	-	32.029 mužů
840 děl	-	32.145 mužů

Celkem tedy bojového stavu 291.738 mužů.

Srovnání: Rakousko:	238.209 mužů bojového stavu	736 děl
Sasko :	23.459 mužů bojového stavu	57 děl
Prusko :	291.738 mužů bojového stavu	840 děl

Převaha sil pruské armády tedy činila 30.070 mužů bojového stavu a měli o 47 děl na bojišti více. Pro útočnou válku, kterou pruská armáda vedla, byl to poměr sil nepříliš příznivý pro Prusko a válka sama byla podnikem značně riskantním. Není tedy divu, že Bismark měl před bitvou u Hradce Králové připraven revolver pro každý případ.

Vezmeme-li v úvahu palebnou hodnotu děl, dojdeme k závěru, že síly v dělostřelectvu byly naprosto vyrovnané, neboť pruská armáda používala ještě zčásti zastaralých hladkých kanonů, jejichž palebná hodnota byla nízká; naproti tomu rakouská armáda používala výhradně kanony, nabíjené sice zpředu, ale s taženou hlavní, značným dostřelem a dobrými střeleckými vlastnostmi. U Sasů existovaly ve výzbroji také ještě hladké kanony, ale protože jich byl velmi malý počet, můžeme je v úvaze o poměru sil zanedbat.

B i t v a   u   J i č í n a

Protože o boji u hradu Kostí byl již v červnovém Zpravodaji uveřejněn samostatný článek, který osvětlil situaci i průběh této válečné epizody, nebudu se znovu vracet k tomuto střetnutí a rozepisovat zde podrobnosti. Jen stručně se podíváme na situaci obou armád.

Po porážce na Jizeře se dostal I.armádní sbor rakouský do svízelné situace. Jednotky I.pruské armády dosáhly prostoru Rovenska pod Troskami, kde se utábořily a vyslaly polní stráž k Újezdu a Ktové.

Ale do svízelné situace se dostala i II.pruská armáda pod velením generála pěchoty, korunního prince Bedřicha Viléma - hrozilo jí rozdracení hlavními silami rakouské Severní armády, nedostane-li se jí včasné a vydatné podpory se strany Labské a I.pruské armády. V hlavním stanu pruském, který byl až dosud v Berlíně, prožívali horké chvíle. Telegraf z hlavního stanu byl v plném provozu. 29.června 1866 v 01.00 hodin naléhá Moltke telegraficky na prince Bedřicha Karla: "Rozvinutí II.armády velice usnadněno bude, postoupí-li I.armáda kupředu."

V 06.30 hodin téhož dne dochází ještě naléhavější žádost a okolo 07.00 hodin dochází pak depeše následujícího znění: "Veličenstvo očekává, že I.armáda urychleným postupem vyproští II.armádu, jež nachází se prozatím ještě v tísňivé situaci, ač přestála již celou řadu bitev".

V historii města Říma se praví, že Quintus Fabius Cunctator váháním zachránil Řím. Váhání velitele I.pruské armády, generála jezdecktva prince Bedřicha Karla zachránilo rakouský I.armádní sbor od ještě větší katastrofy, která mu hrozila, totiž že mu bude odříznuta ústupová cesta na Jičín a spojení s hlavní armádou. 28.června 1866 ráno nebyl totiž Jičín prakticky obsazen rakouským vojskem. Celou posádku tvořila jen jedna setnina od 18.praporu polních myslivců, přisunutá sem ze Železného Brodu. Teprve během dopoledních hodin přitáhly k městu jednotky 1.lehké jezdecké divize generálmajora Edelsheima, který správně pochopil hrozící nebezpečí a vynutil si přesun částí své divize k Jičínu.

Tyto jednotky přišly právě včas, neboť od Rovenska se blížil pruský kombinovaný jezdecký oddíl v síle 6 eskadron a 1 dělostřelecké baterie, který měl za úkol zjistit, zda je město Jičín obsazeno nepřítelem a v jaké síle. Došlo k prvnímu střetnutí u Kbelnice, kde zaujaly postavení velmi slabé jednotky polních myslivců. Jejich boj však vydatně a pohotově podpořila svým zásahem dělostřelecká baterie od 1. lehké jezdecké divize, která z pochodové sestavy najela do palebných postavení. Asi 30 až 40 vystřelených granátů stačilo, aby nájezd pruské jízdy byl odražen. Pod pruským poručíkem von Bussem byl granátem zabit kůň, několik dalších granátů dopadlo mezi eskadronu rytmistra hraběte Häselerera. Potom nastoupila i rakouská jízda a ostře pronásledovala pruskou hlídku až za Libuň, odkud se vrátila a přivedla několik zajatců. Zde se však zprávy rozcházejí co do příslušnosti zajatých Prusů. Jedny zprávy tvrdí, že byli přivedeni zajatí prušští pěšáci, druhé, a ty jsou pravděpodobnější, uvádějí, že to byly prušští jezdci, kteří ztratili v přestřelce koně a nemohli se tudíž včas stáhnout k vlastním jednotkám. Ale i rakouské vojsko mělo první ztráty. Snad vůbec prvním padlým bitvy u Jičína byl jeden z nabíječů dělostřelecké baterie, který byl zasažen a usmrcen předčasným výstřelem vlastního děla (nabíječi rakouských děl stáli vpředu po obou stranách hlavně, protože kanony byly nabíjeny zpředu).

Tak bylo nebezpečí pro den 28.června 1866 zažehnáno. Pruská hlídka hlásila, že Jičín je obsazen nepřítelem.

28.června 1866 vydává velitel I.armádního sboru rakouského, generál jezdecktva hrabě Clam-Gallas dispoziční příkazy pro příští den, kde se říká asi následující: Aby bylo dosaženo spojení s hlavní armádou, necht jsou provedeny tyto pohyby:

Brigáda generálmajora Piretta vyrazí v 01.00 hodin a postoupí k podpoře brigády Poschacherovy na vrch Brada u Jičína, nebo někam tam, kde bude jí disponovati generálmajor Edelsheim. Generálmajor baron Edelsheim bude veletí všem těmto oddílům tak dlouho, pokud se nedostavím na toto místo já sám nebo korunní princ saský. Brigáda Pirettova odloží svá malá zavazadla vpravo od silnice. Z brigády Pirettovy vyrazí v 05.30 hodin 29.prapor polních myslivců a 2.prapor 45.pěšího pluku Zikmundova, které již stály v ohni, proti Jičínu.

Velitel sborové dělostřelecké zálohy podplukovník Neubauer ustanoví jednu baterii, která vyrazí rovněž v 01.00 hodin a připojí se k brigádě Pirettově, která je rozmístěna dnes u Samšiny.

Sborový park ~~u samšiny~~ se střelivem vytáhne v 03.00 hodin a táhne se sborovým hlavním stanem, sborovou ambulancí a pionýrskou setninou s mostní soupravou k Ostružnu.

Brigáda Leiningenova vyrazí v 04.00 hodin, brigáda Abelova v 05.00 hodin, obě rovněž ve směru na Jičín.

Brigáda Ringelsheimova opustí nyní své postavení teprve až obdrží zvláštní rozkaz a odtáhne zpět k Sobotce, kde tvořiti bude zadní záštitu, když už sborové oddíly opustí Sobotku. 2.husarský pluk

se saskou jízdou kryje pravé křídlo sboru. Saská jízda stojí dnes u Dolního Bousova.

Potřebné střelivo odeberou jednotky z muničního parku dříve, než tento odtáhne ze svého postavení v Oseku, západně od Sobotky.

Brigáda Poschacherova odtáhla již dnes k posílení 1.lehké jezdecké divize k Jičínu.

Oddíly nechtě odtáhnou ze svých ležení v největší tichosti.

Potud dispozice velitele I.armádního sboru. /pokračování/

P A D E S Á T L E T Š R Á M K O V A S P L A V U

Právě před půl stoletím, koncem srpna 1916, vyšel v nakladatelství Františka Borového "Splav". Je to sbírka památná nejen svými uměleckými kvalitami, ale i společenskou účinností, stejně významnou, jako mělo "Léto" v roce 1915. V době, kdy mladí lidé krváceli na válečných frontách první světové války a kdy se ve světě ujímalo vlády násilí, hrubost a sobectví, Šrámek promluvil hlasem lidství, vyznáním víry v život a lásky k životu. Současníci dosvědčují, jaká to byla osvěžující prška do vyprahlých smyslů a srdcí. Lidé doma i vojáci na frontách, kam také Šrámkovy básně brzy pronikly, si nad jeho verši uvědomovali, že nad hrůzami války musí nakonec zvítězit lidství, že láska a věčná příroda přetrvávají válečné bědy a že život stojí za to, aby se o jeho hodnoty bojovalo. I básník sám, když mu došel Splav na italskou frontu, psal své ženě 28.srpna 1916: "...a doma čekal již Splav, a neptej se, svět byl ihned naruby, tím nejkrásnějším navrch. Neopouštím od té chvíle knížku, chodí stále se mnou..." A jistě tak jako čítal svým kamarádům na frontě "Léto", čítal jim i své verše, při nichž se posluchačům krásně vzpomínalo a snilo a z nichž k nim proudilo odhodlání vydržet, vrátit se.

Současná kritika přijala Splav s neobyčejným uznáním. Čteme např. v Lumíru: "Jsou tu strofy a celky provoněné duchem jara a mládí, přetepené prvními kouzly nevinné a bezvýhradné lásky, prozářené panteistickou zbožností před přírodou, že nedočteme a nechceme dočísti dosyta jejich smyčcového stříbra, v němž jiskří se stejně nejjemnější sensibilita i nejryzejší cit. Básně očarují světlým paprskem svobodného lidství..."

Vnitřní hodnotě sbírky odpovídala i grafická úprava knížky; upravil ji a kresbami doprovodil Zdeněk Kratochvíl a byla vzorně vytištěna typy starého mediaevalu na krásném papíře. Básník byl potěšen touto pečlivostí a zejména spoluprací výtvarníka. Píše: "Dobře sis všimla Kratochvílových titulních kreseb? Onoho Fauna zejména? Jeho gesta, jímž otvírá svá prsa? Může být krásnějšího klíče k mé knize?"

Nebylo tedy divu, že Splav, napojený čistou bezprostředností smyslů a citů, oslavující nejprostší projevy života a krásu nejvšednějších věcí, zapůsobil i na generaci, která utlé mládí prožila za války, a že i další pokolení v rozšířeném Splavu nacházela odpovědi na nejlidštější a nejprostší otázky života. Zkrátka: Splav právě proto, že tak prostě a přitom kouzelným slovem promlouvá k srdci člověka, že se dotýká nejjemnějších strun lidského nitra, udržel si trvalý čtenářský zájem. Ačkoliv vyšel samostatně nebo ve svazku "Básně" už čtrnáctkrát, byl vždy - i při vysokých nákladech - velmi brzo rozebrán a od roku 1963, kdy jej vydal A.M.Píša, se na knihkupeckých pultech neobjevuje vůbec. Čtenáři po Splavu - stejně jako po jiných Šrámkových dílech - marně volají a shánějí ho stejně marně i v antikvariátech. Snad aspoň v roce devadesátých Šrámkových narozenin Splav znovu vyjde; zasloužili by si to přčetní milovníci poezie a zasloužil by si to i básník, jehož význam ve vývoji českého básnictví je nesporný.

V.H.

"Pane Šrámku, jak to přijde, že půl století po vašem Stříbrném větru vycházejí knížky, které z něho činí stále ještě jedno z nejaktuálnějších uměleckých děl o dospívajícím mládí?" Karel Dostál, LN č.31/1966

Probíráme-li se historií Sobotecka a hledáme-li, čím přispělo nebo co získalo v rozsáhlé duchovní oblasti, zdá se nám na první pohled, že je to především literatura, která tvoří hlavní díl sobotecké kultury. A skutečně nejméně dva zdejší rodáci - Šolc a zvláště Šrámek - vytvořili díla, která jsou významným vkladem naší slovesné kultury, která s odstupem doby stále získávají na významu. Podívejme se ale, zda i v oblasti výtvarného umění je na Sobotecku něco, co by mělo širší význam a obstálo by ve srovnání s významnými díly naší národní kultury. Prosím při tom o omluvu, ujede-li mi někde některý letopočet nebo historický údaj. Nejsem historikem a při posuzování výtvarných děl si spíše všímám výtvarné mluvy, pokud jsem jí porozumněl denním stykem s uměleckými předměty během své čtyřleté profesionální práce v děčínském okresním museu a galerii a šestileté amatérské práce v soboteckém museu. Nemohu svou prací soutěžit s překrásnou esejí Wirthovou ve Vikově Českém ráji, ani s pracemi Scheybalovými, k tomu mi chybí i patřičné školení. Chtěl bych jen upozornit na to, že máme řadu uměleckých vytvořů, které stojí za povšimnutí. Můj amatérismus má určitou výhodu v tom směru, že se mohu aspon někde pustit po tenkém ledu dohadů dál, než by mohli profesionální historici. Prosím, abyste mi ani tuto odvalu nevyčítali.

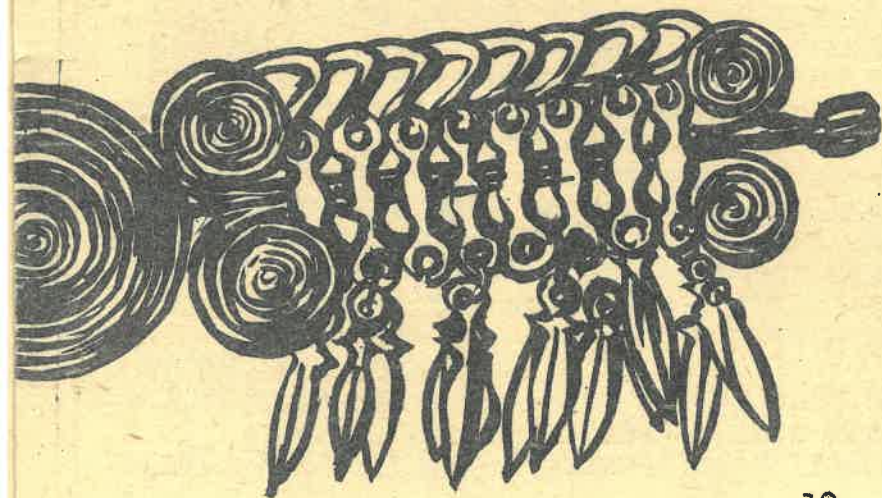
Děkuji panu pplk.v.v.Miroslavu Vlachovi za trpělivost, se kterou přečetl tuto studii, za četné poznámky, kterými ji doplnil i za příznivou kritiku. Připisují mu tuto svou práci k jeho letošnímu životnímu jubileu za zájem, se kterým sleduje život rodného kraje v minulosti i přítomnosti i za snahu prospěti mu ze všech svých sál.

S radostí musíme konstatovat, že už z doby bronzové, tedy víc jak tisíc let před naším letopočtem, máme na našem území nálezy bronzů z Hrdonovic, ve kterém je jedna z nejkrásnějších a největších bronzových spon, jaké se kdy na našem území ČSSR našly. Dnes krásnou zelenou patinou potažená obrovitá spona mimořádné umělecké hodnoty a ceny, s jejíž odlitkem se můžeme seznámit na Humprechtě (originál je v jičínském museu) zářila původně zlatým leskem. Pravěký člověk, který teprve nedávno poznal tajemství slévání kovů, projevuje tu radost ze svého vítězství nad hmotou. Lehkost a přesnost krásné vytočených spirál je tu doplněna a vyvážena pohyblivými přívěsky, jejichž zapojení do celku bylo by i dnes technologickým problémem. Pachtíme se za vhodným suvenýrem. Myslím, že bychom našli málo tak vhodných upomínkových předmětů, jakými by mohly být drobné modely této unikátní spony.

Archeologický výzkum na Sobotecku je v plenkách, nevíme zatím, co všechno se ještě u nás objeví. Mnoho významných předmětů bylo tu však již zničeno nezájmem nebo neinformovaností. Tak např. při stavbě domu čp.201 v Sobotce jsem našel v hromadě dovezeného šterku překrásný, ba-

revnými očky zdobený, veliký leténský skleněný korál, který byl dlouhou dobu ozdobou mé klukovské sbírky kamenů, než někde nenávratně zmizel. Snad v budoucnu přispěje šťastná náhoda nebo systematický výzkum k novým objevům.

Doba římského císařství zanechala u nás první stopy zobrazení lidské postavy, i když - stejně jako v předcházejících případech - jde o import, možná i opožděný. Jsou to četné nálezy římských mincí, na

nichž bývá portrét císaře a na rubu alegoričká postava božstva. Nejznámější a snad nejkrásnější z nich je stříbená mince Septima Severa, nalezená koncem války na jámě u Sobotky. Je dnes v soukromé sbírce mimo Sobotku.

Také po prvních Slovanech máme dosud jen nepatrný počet památek, i když je od nás známo několik dost velikých hradišť. Pozoruhodné figury vyryté na skále pod Porání, nad zřetelně uměle opracovaným kamenem, sice vzdáleně připomínají moravské oranty, jsou však zatím příliš sporné, abychom z nich mohli vyvozovat další důsledky. A tak musíme jen čekat a těšit se, že blízká budoucnost doplní podstatně tuto kousou kapitolu.

/pokračování/

III. s j e z d s o b o t e c k ý c h r o d á k ů

Před šedesáti lety bylo v Sobotce slavné posvícení, spojené se III. sjezdem rodáků a přátel města Sobotky a okolí. Rodácké sjezdy byly a jsou hezkou a slavnou tradicí soboteckou a důkazem krajské příchyllosti. Konalo se jich zatím celkem osm, ale ten třetí patřil k nej-slavnějším a nejvzpomínanějším.

Již dlouho před zahájením sjezdu začal pracovat sjezdový výbor včele s MUDr. Josefem Sedmidubským a Gustavem Maštálkou. Byl připravován program sjezdu, shromáždily se adresy rodáků a příspěvky do chystaného památníku. Od dubna 1906 se objevovaly o sjezdu zprávy ve Věstníku soboteckém i jiných krajských listech. Uběhly další měsíce a již tu byl konec srpna. V sobotu 25. srpna 1906 sjezd začínal proměňadním koncertem na náměstí. Krajanů přijelo opravdu hodně. Několik až z Vídně, z Lipska a jiných míst Rakouska a Německa a Václav Kosina až z italského Capri; ze známých osobností bývalý pražský primátor Dr. Jindřich Šolc se setrou Luisou Jeřábkovou, spisovatel ing. Ladislav Novák, poslanec J. G. Maštálka, MUDr. Josef Pícek, prof. Alexander Bernard, prof. Josef Novák atd. Ti všichni spolu s mnoha dalšími rodáky a krajaný jsou podepsáni v pamětní knize, kde najdeme i podpisy několika dosud žijících účastníků sjezdu - např. sl. Jindřý Šolcové, Dr. Svatopluka Volfa, zasl. umělce Jaroslava Pekelského a jiných.

Program sjezdu byl opravdu bohatý a trval čtyři dny. Kromě slavnosti v Humprechtě, ochotnického představení Jeřábkových Cest veřejného mínění a loutkového divadla, vzpomínky na zesnulé rodáky, zlaté hodinky a úterního výletu na Kost se konal "v pondělí o druhé hodině odpolední domácí okružní závod na cestovních motocyklech" na trati Sobotka - Kost - Dobšín - Horní Bousov - Osek - Sobotka a po celý den byly pořádány "projídky na automobilech, zapůjčených firmou Laurin a Klement v Mladé Boleslavi". Z tohoto asi prvního sportovního podniku v Sobotce se nám zachovaly hezké fotografie a jeho průběh vylíčil později ing. L. Novák v úsměvném fejetonu.

Ale i jiné trvalé upomínky na tento sjezd nám zůstaly: knížečka "Ze zákoutí Sobotky", uspořádaná Janem Kubů a obsahující humorné básničky a články o Sobotecku (zde byla poprvé publikována i "Sobotecká píseň" Jana Kubů, v jejíchž devíti slokách jsou jména všech vesnic a samot na Sobotecku). Druhým tiskem je sborníček "Na památku účastníkům III. sjezdu rodáků a přátel města Sobotky a okolí 1906", který obsahuje na 28 stránkách i příspěvky Jaroslava Vrchlického, Ant. Klášterského, Dr. Jindřicha Šolce, Ferd. Mačenky a mnohé jiné. Uspořádali ho G. Maštálka a L. Novák, fotografiemi doplnil František Mencl. Hlavní pozornost v obou sborníčkách budily články o nezdařeném pokusu soboteckého obchodníka Schachermaiera se setrojením letadla.

KB

12. června zorganizovali v Lomnici n/Pop. sjezd rodáků a staročeskou pouť u příležitosti 60. výročí příjezdu prvního vlaku do města. Na výstavě k této události byly i dokumenty ze Sobotky. Škoda, že historický vlak jel od Staré Paky a ne po trase od Sobotky jako před těmi 60 lety.

S O B O T K A   N A   S L O V E N S K U

Asi málokdo ze čtenářů Zpravodaje ví, že kromě naší Sobotky a polské Sobotky existuje i Sobotka na Slovensku. Jak vznikla?

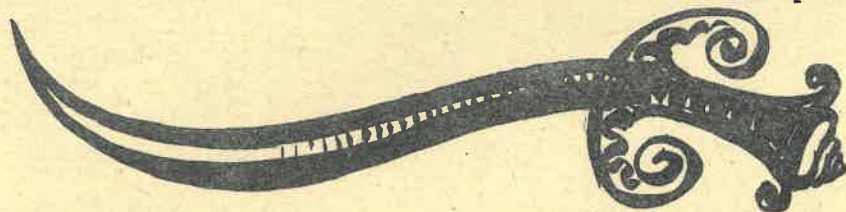
V roce 1554 Turci obsadili hrad Filákov na jižním Slovensku. O rok později dali vybudovat severozápadně od Rimavské Sobotky, na břehu řeky Rimavice, hrádek Sobotku, sídlo tureckého okresu patřícího k filákovskému kraji. Vojenskou posádku Sobotky tvořilo v roce 1565 celkem 105 příslušníků pěchoty, v roce 1583 tam bylo 48 jezdců. Turci na okupovaném území rozšířili pěstování rýže, kukuřice, tabáku a melounů. Obohatili slovenskou slovní zásobu o některá slova, např. káva, korbáč, tulipán, tava aj. Místnímu obyvatelstvu ponechali křesťanskou víru a původní národnost, zavedli však krutý danový systém: vesnice, které předešlou dan nezaplatily, byly vypáleny, muži odvedeni na galeje, ženy do harémů a děti do janičářských kasáren.

Zprávy tureckých spisovatelů o dobytí Sobotky křesťanskými vojsky v listopadu 1593 se rozcházejí: Ibrahim Pečevi v knize "Tarikh-i Pečevi" píše: "...když se nevěřící zmocnili mnoha měst, bojovníci víry v hrádku Sobotuška poslali děti a ženy většinou do Pešti a v hrádku zůstal jen oddíl jízdy. Když nevěřící začali dobývat hrádek, bojovníci víry se na ně vyřítili, ostřelovali je šípy a puškami a tak se vysvobodili".

Kjátib Čelebi v práci "Fezlike-i Kjátib Čelebi" líčí událost takto: "Obyvatelé hrádku poslali všechny ženy do Filákova. Během několik dnů trvajících bojů rozdrtili sice mnoho nepřátel, ale nakonec se všichni stali mučedníky".

V červnu 1963 při průzkumu hrádku jsem povrchově sběrem získal fragment černé turecké dýmky, jakož i zlomky nádob a kachlů se žlutou, zelenou a hnědou polevou.

prom.hist.Zoltán Drenko

N e p ř i p r a v e n ý   i n t e r w i e v

s režisérem Václavem Krškou uvedl 21.června reprizu televizního filmu Odcházeti s podzimem, s nímž se vedle "Plechového dostaveníčka" naše televize zúčastnila III.mezinárodního televizního festivalu v Praze.

Na otázky redaktora Daneše, položené Písečkem Písečkovi, jsme se dozvěděli jenom to, co už dobře známe. Přesto však působilo mile slyšet známé skutečnosti znovu: "Proč jste si vybral Šrámka?" Protože to je moje veliká láska už od studentských let. "A proč povídku Oklamal?" Zlákala mne svým problémem, který je komorní, a potgm prostředím - je to opět Písek a to vám jako Písečku nemusím zdůvodňovat. "A proč jste povídku dali jiné jméno?" Nehodilo se nám dobře z důvodů hovorových - a bylo nám to také doporučeno. "A proč Odcházeti s podzimem? To je přece název ježného Vašeho románu?" Ano, z dřívějších let - a tak jsem si ten název vypůjčil. Vlastně - doplnil red.Daneš - sám sobě ukradl.

A potom jsme se dozvěděli o tvůrčím postupu Krškově, že si nejdříve vyhlédl Blanku Bohdanovou a potom pro ni teprve hledal námět, že je s jejím výkonem velice spokojen - stejně jako i my diváci - a i o tom, že se mu s televizí pracuje lépe než s filmem, kde těžkopádné schvalovací řízení podvazuje tvůrčí iniciativu.

Přejeme Václavu Krškovi i sobě více takových malých komorních veleděl a šťastnou ruku při výběru dalších námětů.

Film Odcházeti s podzimem získal na III.mezinárodním televizním festivalu v Praze ve dnech 21.- 29.června cenu československých televizních diváků.

-fka

D a l š í   s e d m d e s á t k a

Sobotečtí ochotníci vzpomínají 70.narozenin své zesloužilé spolupracovnice paní Marie Samšínákové-Havlíkové, kterých se dožívá 31.srpna 1966 v plném zdraví a pracovní svěžesti.

Na soboteckém jevišti debutovala jako mladičká herečka roku 1912 ve hře "Jan za chrta dán". Pak následuje řada téměř padesáti postav, které vytvořila ve hrách autorů našich i cizích. Její role vynikaly vždy živostí, dobrou charakteristikou a pečlivým vypracováním. U publika nacházely živý ohlas a milé přijetí. Zvláště v klasických hrách Jiráskových (Otec, Vojnarka, Lucerna) byly nezapomenutelné.

Dlouhá léta byla věrnou ochotnicí Sdružení studujících soboteckých, několikrát hrála též se Sokolem a Družstvem pro zbudování domu Fr.V. Jeřábka. V roce 1921 při prvním nastudování "Léta" v Sobotce byla jí Mistrem Šrámkem, který svou hru režíroval, svěřena úloha paní Růženky, kterou sehrála způsobem vynikajícím. Proto ji hrála i při novém nastudování v roce 1927.

Po delší přestávce se zapojila do divadelního kroužku OB v Sobotce a v roce 1958 vytvořila znamenitě lidsky procítěnou postavu paní Hlubinové ve Šrámkově Měsíci nad řekou. V roce 1960 hrála maminku v Raisově Skleníku, zdramatizovaném Dr.Aloisem Kafkou, a v roce 1961 snad svoji nejlepší roli - babičku v Jiráskově Lucerně.

Přejeme naší milé jubilatce dlouhá léta ve zdraví a spokojenosti a ještě hodně úspěchů na soboteckém jevišti!

Dr.Josef Boudyš

6 5   L E T   K A R L A   K I N S K É H O

2.srpna 1966 se dožil ve svém rodišti - Turnově - 65 let akad.malíř Karel Kinský, známý čtenářům Zpravodaje jako autor několika příspěvků. Humprechtské číslo přineslo jeho vignetu s Humprechtem. Jinak se v jeho rozsáhlém díle objevují sobotecké motivy poměrně zřídka. Shrme tu alespon to, na co si vzpomněl rekreant, vzdálený od své knihovny a sbírek, když byl požádán, aby narychlo napsal oslavný článek.

Tak na knižních značkách, kterých Mistr vytvořil už téměř 500, se objevuje Kost, rodný dům Václava Solce, empírový dům v Jičínské ulici v Sobotce a dvakrát Humprecht. Kresby Humprechta a Kostí zdobí i knížku Jarmily Glazarové O kráse české řeči, kterou ilustroval a graficky upravil. Reprodukce dvou různých kreseb Humprechta se objevují v záhlaví rodáckých a soboteckých rubrik Pojizerských listů, reprodukována byla i jeho kresba městského znaku. Hrad Kost kreslil a maloval několikrát různými technikami, jeden z těchto obrázků zdobí sál hotelu Central v Turnově. Také nepřívěcký kostelík nakreslil: reprodukcí přinesly Katolické noviny, velmi jemně akvarelem kolorovaná kresba s překrásnou a pro umělce typickou drobnomalbou květnaté louky v popředí se dostala až do Ameriky. Další kresba, akvarel domu v Jičínské ulici - zimní nálada s oloveným nebem a čerstvě napadlým sněhem - je v soukromém majetku v Sobotce. Pro svoji sbírku si Mistr pořídil na pergamenu věrnou barevnou a dokonce i zlacenou kopii iniciálky T soboteckého graduálu s kostelíkem, o němž se tradovalo, že jde o původní podobu kostela v Turnově. I tato jeho kresba byla reprodukována.

K různým příležitostem tvořil Kinský pro MNV v Sobotce pozdravné adresy, k některým navrhl i intarsie pro dřevěné desky, které vzorně zhotovoval Jar.Sedmidubský. Nesmíme zapomenout ani na jeho spolupráci s Archivem Fráni Šrámka, který obohatil několika dary a pro který vytvořil i novoročenku (nehledě k vydání některých Šrámkových veršů v bibliofilské úpravě). Také v literárním díle Kinského se objevují články nebo alespon zmínky o Sobotecku.

Naše blahopřání k Mistrovi jubileu je tím srdečnější, že téměř všichni tvůrčí pracovníci Zpravodaje Mistra dobře znají a ctí v něm nejen výtvarníka, ale i milého člověka zlatého srdce. A těšíme se nejen na další obrázky, ale také na jeho další příspěvky pro Zpravodaj.   K.S.

Vzpomínka na filmového pracovníka Karla Smrže

V dejvickém kolumbariu církve československé v Praze 6 odpočívá se svými rodiči historik českého filmu ing. Karel Smrž /1897-1953/. Ve smrti přešel o deset let svou matku, otce přežil o 22 let.

Karel Smrž byl ještě tím pravým, úředně potvrzeným rodákem soboteckým. Narodil se v domě na Předměstí č.1 v dubnu 1897, Do Sobotky, kterou opustil s rodiči v útlém věku, se s nimi vracel každoročně, aby zde se svými sourozenci trávil u dědečka a babičky Pečových letní prázdniny. V kůlně na dvoře domu u Nováků začaly jeho pokusy o dětská divadelní představení, v jiné kůlně byla později temná komora fotografická. A v létě roku 1921 hrál již úspěšně Jana Skalníka ve Šrámkově Létě. Představení sehrálo Sdružení studujících soboteckých ve starém divadle v radnici za režie samého Fráni Šrámka. V knížce, z níž studoval úlohu, má vepsanou přátelskou vzpomínku k 24.VII.1921 od autora. Bylo to první sobotecké představení léta před 45 lety.

Tyto dva zájmy - dramatický a fotografický - tedy sklony umělecké, které se projevovaly i nadáním hudebním, malířským a básnickým, vedly jej k jeho životnímu poslání - k filmu. Co scénářů prošlo jeho rukama na Barrandově, co obrazů a dějů skvěle zvěčnil jeho fotografický a filmový přístroj. Kolik hodnotných přednášek proslovil ve svém oboru, co článků napsal do odborných listů, co knížek, drobných i větších, odborných i populárních, vydal. To vše vyvrcholilo roku 1933 vydáním jeho jedinečných a rozsáhlých Dějin filmu v Družstevní práci.

Všestranná činnost ing. Karla Smrže se v posledních letech života soustředila, když se stal docentem na FAMU, kde přednášel dějiny filmu. Bohatě mladým posluchačům rozdával, čím jeho osobnost široce vzdělaná, neobyčejně živá a čilá, iniciativní a zkušená, tak intenzivně žila.

Marie Beringerová-Smržová

Pohřeb básníka J o ž i Z i n d r a

na mladějovském hřbitově 14.července 1929 se stal nejen pietním aktem nad odchodem nešťastného člověka, ale i manifestací mládí nad odchodem krajového básníka.

Smutečního průvodu z Plhova na Mladějov se zúčastnilo hodně jeho kolegů a přátel, z redakce Severu a východu tam byl Dr. Josef Knap a Fr. Křelina. Svým plachým způsobem se přišel rozloučit s Jožou Zindrem i Frána Šrámek.

Z projevu Františka Křeliny nad hrobem si zapamatoval Alois Ulrych

z Oséka: "Každý člověk má dvě tváře. Jednu ukazuje, druhou skrývá. Ta skrytá tvář potřebuje lidské opory. My jsme Tě znali, ale nepochopili a ruky jsme Ti nepodali, proto naše loučení s Tebou je tím těžší a bolestnější."

Domnívám se, že i těchto pár vět je malým, ale zajímavým doplňkem vyčerpávající, pietní a záslužné práce Václava Frýby "Jsme květy této země", o níž bylo referováno ve 3.čísle II.ročníku ZŠS.

-jš-

J o s e f N e s v a d b a - H a m á č e k

V-e Zpravodaji Šrámkovy Sobotky č.5/1966 jsme uvedli v kulturním kalendáři, že 20.V.1876 zemřel vyskeřský rodák, hudební skladatel Josef Nesvadba-Hamáček. K tomu jsme dostali dopis našeho čtenáře, P.Františka Klapucha z Postoloprta, z někož vyjímáme nové, zajímavé údaje:

"Dovoluji si upozornit, že uvedené datum Nesvadbova úmrtí není správné. Podle výpisu z úmrtní matriky katolické fary St.Ludwig v Darmstadtu, tom.1876, fol.9, Nro 67, který jsem si vyžádal v roce 1943 u uvedeného farního úřadu ke své studii o hudebním skladateli Josefu Nesvadbovi, zemřel tento významný vyskeřský rodák dne 20.června 1876 v Darmstadtu jako hlavní kapelník tamního dvorního divadla a dne 22.června 1876 byl v Darmstadtu pohřben.

Také datum jeho narození se vesměs v naší literatuře uvádí nesprávně. Tak např. Ottův slovník naučný, Riegrův slovník naučný, Lumír roč. VII., str.1214, monografie Oskara Teubera "Geschichte des Prager Theaters" nebo kniha Josefa Plavce "František Škroup" str.471 a jiné uvádějí vesměs, že se Josef Nesvadba narodil 18.I.1824. V hudebním oddělení Národního musea v Praze, kde se uchovává několik Nesvadbových skladeb, nachází se i stručný životopis Nesvadbův z pera J.Prouska, který uvádí, že se Nesvadba narodil 14.III.1822.

Ve skutečnosti však podle vyskeřské matriky narozených (tom.IV, fol.13) se Josef ~~Nesvadba~~ Hamáček (později řečený Nesvadba) narodil dne 14.ledna 1822 ve Vyskři č.6.

Hodně zmatku v Nesvadbově životopise natropil hudební historik Otakar Hostinský, který nekriticky připsal hudebnímu skladateli Josefu Nesvadbovi některé události ze života významného houslového virtuosa, moravského rodáka Arnošta Nesvadby. Tyto omyly přebírali z Hostinského i jiní autoři a zmatky okolo života hudebního skladatele Josefa Nesvadby se šířily i do seriózních vědeckých spisů.

Skladatel Nesvadba je u nás hodně zapomínán, ale neprávem, neboť jeho dílo není bezvýznamné. Lze jen připsat na vrub různým intrikám v tehdejší pražské opeře, že tento umělec byl nucen opustit vlast a hledat pochopení pro své hudební umění v cizině, kde se mu také skutečně dostalo uznání. Není jistě bez zajímavosti, že první zhudebnění Tylovy dramatické báchorky Strakonický dudák z roku 1847 pochází právě od Josefa Nesvadby a že při pohřbu Bedřicha Smetany dne 15.května 1884 byl členy opery Národního divadla v Praze na balkoně divadla, před nímž se průvod s tělem mrtvého genia zastavil, zpíván vedle Zvonařova sboru "Přes vršiny" i Nesvadbův sbor "Sladce dřímej". A to již tehdy byl Nesvadba osm let mrtev.

Prosím, abyste tyto připomínky považovali za skromný doplněk k vaší zprávě o výročí jeho smrti. A zároveň necht je vám to důkazem, že Zpravodaj s nevšedním zájmem sleduji a těším se na každé jeho další číslo."

K u l t u r n í   d r o b n í   č k y   z   J i   č í   n k a

Sochařská škola z Hořic v Podkrkonoší provedla koncem května na železničském hřbitově umělecky řešený náhrobek rodiny Palovy a Válkovy. Jmenovitě jsou na náhrobních deskách z liberecké žuly uvedeni Dr.František Pala, hudební spisovatel, a Dušan Pala, básník. Za vzor měl sloužit náhrobek nár.umělce Fráni Šrámka v Sobotce, který navrhl akad.sochař Václav Hlavatý. Po shlédnutí Palova náhrobku prohlásil tento, že se oba náhrobky podobají jen v tom, že je na nich použito pískovce a že jsou bez figurální výzdoby.

Koncem července umístila tatáž škola v Železnici na sedmi domech pamětní desky těch slavných mužů, kteří se tam narodili nebo nějaký čas pobývali. Jsou to: č.11: jazykozpytec Jan Gebauer, čp.39: Karel V.Rais, čp.85: akad.malíř a grafik T.F.Simon a akad.malíř a ilustrátor Věnceslav Černý, čp.92: akad.malíř František Kaván, čp.100: akad.malíř František Zikmund, čp.249: hudební spisovatel a kritik Dr.František Pala. Možná, že se rozpomenou ještě na další, kteří by si této pocty také zasloužili...
J.V.R.

O H L A S Y   " H U M P R E C H T S K É H O "   Č Í S L A .

Až nečekáný byl ohlas červencového čísla ZŠS, které jsme věnovali 300.výročí založení Humprechta. V desítkách dopisů jste nám napsali, jak vás upoutalo. Dovolte nám, abychom ocitovali alespoň několik úryvků. Ne snad proto, že to jsou slova uznání, ale že dokumentují váš nezlíbený zájem o obsah našeho Zpravodaje. Tak spisovatel Rudolf Rejman z Prahy píše: "...mohutné jubilejní číslo ZŠS je dokument o ušlechtilé práci hrstky lidí, o jejich lásce nejen k té Sobotce a k Humprechtu, ale k specifickému úseku naší národní kultury... Kultura nemá být výsa-

da jen tzv.středisek kulturního života (okres, kraj). Měla by mít zelenou všude, kde se skutečně rodí, kde chce žít!" Miroslav Janovský z Prahy: "...dovolte, abych se i já připojil k chvále tak zdařilého čísla Zpravodaje SS, jež jste věnovali jubilantu nejmilejšímu, který může za mnoho pěkných věcí. Byl to šťastný nápad - a hlavně záslužný". Doc. Dr.Zdeněk Kalista: "...s radostí jsem si přečetl zvláštní číslo vašeho Zpravodaje k výročí Humprechta. Blahopřeji vám k němu. Je vidět seriózní práci a právem vás pochválili v Kulturní tvorbě." Dr.Vladimír Sulc, Ústí n/L.: "Slavnostní číslo má velmi pěknou úroveň a překvapuje nová zjištění o dějinách Humprechta". Josef Šrámek, Jeřmanice: "Obdivuji vaši mravenčí práci, starost a vzorné vydání čísla o 300 letech Humprechta". Mnozí píšete s uznáním i o ilustracích - např.M.Adamová z Jablonce n/N.: "Pěkný obrázek pana Dr.Kafky jsem si zarámovala a již visí nad mým psacím stolem." A tak bychom mohli citovat dál a dál. Snad nejlépe a nejstručněji to za všechny napsal prom.hist.Vladimír Ruda z Liberce: "Humprechtské číslo se moc povedlo."

Někteří z vás nám poslali i básničky o Humprechtě. Děkujeme za ně, ale pro nedostatek místa je nemůžeme otisknout, nezlobte se proto. Alespon dva úryvky: začátek básně Rudolfa Rejmana "Sobotecké prázdniny"

Tak pěkně přes ramena botky
a časně zrána bosky do Sobotky...
to bývávaly šťastné prázdniny!

Tam pod Humprechtem, tím tajemným zámekem,
jsem utrmácen, zdravým, tvrdým spánkem
u strýce sotva zasnil o Jičíně...

A závěr veršů Marty Macounové z Jičína "Mluvím z Humprechtem":

Dobře víš, že jednou přijdem,
přišly jich už desítky
spočinout si u Tvých nohou
v tichém parku u zídky.

Verše nám poslala i Ludmila Kolumpková ze Sobotky a jiní. Děkujeme.

Závěrem nesmíme zapomenout poděkovat redakci Kulturní tvorby, v jejímž 27.čísle uveřejnil obsáhlou pochvalnou recenzi našeho Zpravodaje a zvláště humprechtského čísla spisovatel Adam Jist pod názvem "Téměř tajná monografie". Vyjímáme: "...Vydavatelé tohoto Zpravodaje Šrámkovy Sobotky poslali jeho odběratelům s červenovým číslem ještě zvláštní číslo, čtyřicetistránkovou monografií o zámečku Humprecht. Je tu sneseno všechno, co historik, stavitel, výtvarník, přírodovědec i historik umění může k zámečku říci, a ~~ještě~~ je to doplněno podrobnou, ne-li vyčerpávající bibliografií a ještě zpestřeno humprechtskými básněmi Svato-pluka Čecha a Fráni Šrámka a kresbami dr.Kafky. Jestliže si této monografie nevšimne žádný nakladatel a nevydá ji, pak jsem ochoten se vsadit, že toto mimořádné číslo Zpravodaje Šrámkovy Sobotky bude zakrátko vzácným tiskem, třebaže je jen rozmnožené."

L i t e r á r n í z e S o b o t e c k a

- V Estetické výchově č.5/66 píše Karl Görner o loňském pobytu německých učitelů - výtvarníků na Sobotceku.
- O X.Šrámkově Písku psaly mj. SS 12.VI., RP a Pochodeň 14.VI., MF 26.VI., Jihočeská pravda 17.VII., Kulturní tvorba č.27/66 atd. Hodně místa mu věnovaly i okresní noviny Zítřek č.24/26 a Písecký zpravodaj č. 6 a 7. Vyšlo též 8 čísel Zpravodaje jubilejního X.Šrámkova Písku.
- Různé články a zprávy o letošní Šrámkově Sobotce přinesly SS 12.VI., 4., 6. a 10.VII.; Krásy domova č.6/66; Svoboda 30.VI.; LD 21.VI. a 4.VII.; RP 17.VI., 4. a 10.VII.; MF 2. a 4.VII.; Večerní Praha 2.VII.; Práce 2. a 10.VII.; ZN 1. a 10.VII.; Rozvoj č.27/66; Pochodeň 1., 5.- 8., 10., 16., 19. a 24.VII.; prostějovská Stráž lidu 28.VII. a Předvoj.

- O úspěchu Krškova televizního filmu Odcházeti s podzimem na III.mezinárodním televizním festivalu v Praze psaly v období od 15.do 25. VI.téměř všechny naše listy. Československá televize č.27/66 uveřejnila o tomto filmu rozhovor s Václavem Krškou a Blankou Bohdanovou.
  - Práce otiskla 12.VI. článek V.Vondry "Kdo slyší vítr..." o dnešní písecké mládeži.
  - Práce 2.VII.připomněla fotografií z Písku výročí úmrtí Fráni Šrámka.
  - Červený květ č.6/66 a Nová svoboda 22.VI.psaly o těšínské inscenaci Šrámkova Léta.
  - ZN 9.VII.upozornily na chystanou inscenaci Stříbrného větru v Opavě.
  - LD 2.VII., Večerní Praha 14.VII., RP a ZN 24.VII.oznamují, že divadlo St.K.Neumanna v Praze uvede na podzim Šrámkovy Zvony.
  - Amatérská scéna č.7/66 píše o střediskovém kole STMP v Sobotce.
  - V měsíčníku Impuls č.6/66 píše R.Rejman v článku "Petr Jilemnický jako literární kritik" i o svých přátelských stycích s J.Zindrem.
  - O odrazu roku 1866 v díle Fráni Šrámka píše LD 30.VI. a Pochoden 7.7.
  - O průběhu války 1866 v našem kraji jsou články v červnových číslech Bakovska, Záře Mladoboleslavska, Rozvoje a Předvoje; o těchto událostech se dočteme i v Nové Praze 12.VI., MF 26.VI. a Pochodni 3.a 7. VII. i jinde.
  - O Šrámkových překladech v zahraničí je zpráva v Pochodni 25.VI.
  - Jaroslav Šimůnek uveřejnil své nové recenze v MF 22.VI., 7. a 21.VII.
  - V propagační brožuře Orbisu "Za poznáním" je fotografie Dr.Václava Šolce a informace o jeho knize Indiáni na jezeře Titikaka.
  - V Dějinách a současnosti č.7/66 píše Dr.Václav Šolc o eskymáckých a indiánských sbírkách v Náprstkově museu v Praze.
  - Noyou básen Edvarda Pergnera otiskla MF 26.VI.
  - O Švandově divadle píše Dr.Josef Knap v Literárních novinách 26/66.
  - Ve Zprávách čl.společnosti parazitologické 1965 píše Dr.Karel Samšíňák o výročí narození Dr.St.Provázka. Nová Samšíňáková studie vyšla též v Zoologischer Anzeiger 176, seš.2 - 1966.
  - V Životě Budovcovy župy č.7/66 je článek K.Bílka 300 let Humprechta.
  - Pochoden uveřejnila 16.VII.článek B.Brejníka o Václavu Šolcovi.
  - Rozvoj č.30/66 vzpomíná 65.narozenin akad.malíře Karla Kinského a otiskuje hezký článek o Troskách.
  - Fotografie Humprechta otiskl časopis Československý rozhlas k 1.VIII.
  - Mladý svět č.30/66 přináší velkou reportáž E.Kriseové o rodině Kozákové ze Skařišova a jejich 14 dětech.
  - O práci sobotecké pekárny se dočítáme v Potravináři 6.VII.
  - O střelečské pískovně informuje Pochoden 7.VII.
  - Pochoden 29.VI.píše o V.libošovickém filmovém létě.
  - SS 13.VI. a LD 14.VI. píší o výstavě a sjezdu rodáků v Lomnici n/Pop. při příležitosti 60.výročí příjezdu prvního vlaku do města.
  - O chatách pod Humprechtem píše RP 11.VI. a Pochoden 8.VII. sku
  - 23.VII.píše Pochoden o výstavbě vesnických prodejen Jednoty na Jičín-
  - Kulturní tvorba č.27/66 recenzuje "humprechtské" číslo Zpravodaje ŠS.
  - Bousovák č.6 a 7/66 přináší kromě obvyklých zpráv ze současnosti a listů z kroniky články o Humprechtě, o O.Sklenářové-Malé, o rodině Foersterových, o Rachvalách, o ochotnících v Dolním Bousově r.1858, o minulosti hasičů a Občanské besedy atd.
  - Červnová a červencová čísla Předvoje jsou věnována především válce r. 1866 a Šrámkově Sobotce. Dále se dočteme o práci sobotecké Fruty, pekárny, zahradnictví KS a komise lidové kontroly, o žních na Sobotec-ku, o novém povrchu ulic a nových službách v Sobotce, o chatách pod Humprechtem, o libošovickém filmovém létě, o blížícím se jubileu malíře Františka Kavána atd. Bl.Švábová píše o výchově mládeže. Najdeme zde i drobné zprávy ze Samšiny, Oseka a Mladějova, fotografii Kostí a záběr otevření Hakenovy výstavy na Humprechtě i soudničku ze Sobotceka.
- Zkratky: RP - Rudé právo, MF - Mladá fronta, SS - Svobodné slovo, LD - Lidová demokracie, ZN - Zemědělské noviny

S O B O T E C K Á V Š E H O C H U Ě

25.června bylo na MNV v Sobotce slavnostně přijato 9 nových občánků do svazku obyvatel našeho města.

V měsících červenci až září 1966 probíhá v Libošovicích již V. libošovické filmové léto. Družstevní klub Vesna tak pokračuje úspěšně v starší tradici.

Ve dnech 14. - 18.června se konal jubilejní X.Šrámkův Písek jako mezikrajová přehlídka mládežnických divadelních souborů. Děkujeme s.Blahovcovi, řediteli OLK v Písku a s. Dankové, inspektorce pro kulturu ONV v Písku, za zaslání tisků ze slavnostních dní.

Československý rozhlas a Sobotcko: v cyklu literárních pořadů pro mládež Prameny byly uvedeny programy o Jindřichově Hradci /7.VI./ a o Sobotce /2.VIII.- repriza/. 12.VI.j sme slyšeli svit tu Fr.Babuška Měsíc nad řekou a v Kulturním magazínu byl uveden Splav z nové nahrávky na gramofonové desce. O den později hovořil předseda MNV v Sobotce Fr.Hejn o výstavbě chat pod Humprechtem. 25.VI.byla vysílána relace o Šrámkově Písku v Zrcadle kultury a o den později pásmo Dr.M.Otruby "12 básní z arestu" Frátní Šrámka. Několikrát bylo upozorněno i na letošní Šrámkovu Sobotku a na výročí Humprechta. 7.VIII.j sme znovu slyšeli nahrávku Léta z r.1954 s R.Naskovou a Fr.Smolíkem. Československá televize uvedla 7.VI.film Neobyčejná třída, v němž zazněly i verše Fráni Šrámka.

V okresním přeboru v kopané skončil Sokol Sobotka po posledním rekordním vítězství nad Tatranem Hořice 8:0 na 2. místě z 12 oddílů. Získal 30 bodů a poměr branek měl 54 : 32. Přejeme mnoho úspěchů v novém ročníku a těšíme se na obšírnější a pravidelnější zpravodajství.

Sjezd rodu si v neděli 14.srpna uspořádali potomci Jana Rulce a Marie roz.Šustrové ze Sobotky-Benešova č.270, aby uctili 110. výročí narození zakladatele a písmáckého kronikáře rodu. Sjelo se z blízka i z dále na 80 účastníků nejrozličnějšího stáří:byli tu dědečkové a babičky, muži a ženy zralého věku, mládež i batolata. Dnes, když se rodinná pouta uvolňují, byl sjezd příležitostí, aby se členové silně rozrostlé a ve světě rozptýlené rodiny vzájemně seznámili, sdělili si své radosti i starosti, zavzpomínali na ty, kdo zemřeli, a poslali pozdrav těm, kdo se nemohli dostavit pro nemoc. Žádná jiná překážka nebyla tak silná, aby odolala hlasu svolavatele Jana Rulce z Nejdku, který také k této slavnosti sestavil obsáhlé dějiny rodu. Dopolední koncert duchovní hudby a návštěva hřbitova s tichými zastaveními u hrobů rodinných příslušníků dodaly sjezdu vážnosti a důstojnosti, společný oběd na Syrovandě vnesl mezi účastníky družnou náladu a při pohledu na čilou a zdravou drobotinu i optimistický výhled do budoucnosti rodu, který vydal tolik pracovitých rukou i myslivých hlav. Celkem to bylo radostné shledání, které utvrdilo rodovou soudržnost a oživilo vztah ke kolébce rodu - k Sobotce. Toto ojedinělé sněmování vzbudilo i velkou pozornost soboteckých občanů. V.H.

Kulturní kalendář jednou větou: 5.VIII.1861 se narodil Antonín Rais, učitel šobotecké měšťanky, bratr K.V.Raise. 17.VIII.1941 se konal Šubrtův běh Sobotkou. 19.VIII.1896 se narodil na Rovni fagotista Jpsef Jakubec. 21.VIII.1951 zemřel učitel Václav Lemberk. 24.VIII.1596 byl posvěcen kostel v Sobotce. 29.VIII.1946 zemřel spisovatel a politik ing.Ladislav Novák, autor mnoha úsměvných vzpomínek na Sobotku.

Sobotečtí jubilanti: 70 let se dožívají 5.VIII. Marie Nová-
gová a 19.VIII. Oldřich Linka; 65 let se dožívají 2.VIII.
Rehoř Nazarevič, 19.VIII. Zdenka Vorlová, 22.VIII. František
Kotátko a 24.VIII. Jaroslav Zdánský.

Sňatky: 2.VII. uzavřeli v Praze sňatek Jana Kasalická a Bohu-
mil Zemánek. 9.VII. byli v Nymburku oddáni Jaroslava Helika-
rová ze Spyšové a Libor Dvořák. 16.VII. uzavřeli v Sobotce
sňatek Božena Drahonovská s Václavem Rulcem ze Sobotky a 23.
VII. tamtéž Miloslava Tomsová z Příkladové s Gerhardem Bradle-
rem. 28.VII. byli v Praze oddáni Marta Bártová ze Sobotky s
Jiřím Tomešem. 6.VIII. uzavřeli v Poděbradech sňatek Marie
Jedličková ze Stankovy Lhoty a Maria Popelka. 13.VIII. byli v
Sobotce oddáni Ladislava Paříková s Jiřím Mizerou ze Zajakur
a 27.VIII. tamtéž Marie Pavlíková z Oseka s Josefem Hálou.

Diamantovou svatbu - 60 let společného života - oslavili
3. července 1966 manželé Josef Fišer ze soboteckého Března
a Marie roz. Ječná z Vesce. Srdečně blahopřejeme!

Úmrtí: 9.VI. zemřeli Jaroslav Slavík ze Sobotky ve věku 54 let
a Božena Ehmigová ze Sobotky ve věku 75 let. 13.VI. zemřela v
Mn. Hradišti Zdenka Brixová ve věku 60 let. 14.VI. zemřeli Sta-
nislav Pažout z Rakova ve věku 54 let a Alois Louda ze Sobot-
ky ve věku 81 let. 16.VI. zemřela Anna Ulrichová z Netolice ve
věku 88 let. 17.VI. zemřel v Ml. Boleslavi František Sosna. 18.
VI. zemřel Václav Linka z Oseka ve věku 69 let. 4.VII. zemřela
Růžena Klímová z Mrkvojed ve věku 79 let. 5.VII. zemřela Anež-
ka Jirků z Oseka ve věku 62 let. 6.VII. zemřel František Naj-
man ze Stěblovic ve věku 54 let. 17.VII. zemřel ve Frýdlantě
Václav Bůva ve věku 66 let. 19.VII. zemřela Marie Konečná z
Plhova ve věku 76 let. 26.VII. zemřeli Anna Vojtíšková ze So-
botky ve věku 55 let a Jaroslav Landovský, předseda MNV v
Rovní, ve věku 60 let. 7.VIII. zemřel František Bacovský z La-
vic ve věku 81 let. 10.VIII. zemřel Josef Ševr z Dobšic ve vě-
ku 65 let. 11.VIII. zemřela Marie Najmanová z Ohařic ve věku
74 let.

LÉTO 66

Zpravodaj Šrámkovy Sobotky. Řídí red. rada, odp. redaktor K. Bílek.
Kresby Dr. Al. Kafka. Adresa: Zpravodaj ŠS, Osvětová beseda Sobotka.
Rozmnožuje: Středočeské tiskárny n.p., provoz 208 Mladá Boleslav.
Povoleno OŠK ONV Jičín číslo N-04 - 61945. Vychází nepravidelně,
cca jednou měsíčně. Uzávěrka tohoto čísla byla dne 15. srpna 1966